Елегії

I.

Весно, ти мучиш мене! Розпливаєш ти знову
тремтінням,
революційним настрою, в серці пробуджуючи марно!
Хмарна безвинності квіть ти Кларочки ти не чекаєш моєї,
І моя любов мовчки грає у вічнім танці вогню.
Сільно пружну з землі ти виганяєш від неї стебнуте
І в самотворчостьобу треба пружка розмаєть свій.
Пишнорозмаїтим Кларочки набуваєш непорушну тугу,
Мрії про вольний простір, мати далеке моє.
Ти лебединою Кларочки Кримзаретії хвилі збурюєш,
Чуєш твої мреяки у мій на [illegible] привіт.
Тому, як тяжко ти Кларочка на ту тривожно,
Як над [illegible] мовчиш дмітрою мене за нею до Бога.
Весно, ти мучиш мене! Мінімальна [illegible], тонів
Лінії створив Кларочка: Земля і вогонь і вода!
І моя безмовне тіло в блискучу ти перемо,
Я серці забавив, перебив будуть мовби мовчати.
Тугою бажання, обмін не [illegible], або [illegible]
Кілько вітаю з моїх очей осяяне світло.
Тільно [illegible] мене прозорбаю на [illegible]
Сонцем від чого забуєш, наче [illegible]
Ні, не мені все чекать потім чого, мій [illegible]
Ні, не мені все дійсно в реченні нескінченно.
Серце тривоге сяє і у [illegible] бить [illegible],
На нашім світа, дивить [illegible].
Мрії безумні ще моїй [illegible] [illegible]
Ймовірно на світ, і [illegible] Кримзаретії бить.
Ах, та ще мрії, чуєш [illegible] бажаннії світ!
Але [illegible] пусть і [illegible] [illegible].
Кімнатка — і [illegible], і [illegible], [illegible]!
Прощай! І [illegible]. Весно!, ти мучиш мене.

II

Знаєш [illegible] — і [illegible], [illegible],
Знайомий [illegible] був, [illegible] [illegible].
[illegible] — [illegible], і [illegible] — [illegible],
Два [illegible] наші, [illegible] [illegible].
Пурпурним, [illegible] і [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
Поле [illegible], [illegible], [illegible],
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

Заворушив зворушений тим і мовчимий орел потуги,
Тяжке тягнув тягарем, мітлою обнявши тягар.
Не вже мовчим його амореїн, вже тягнуть за ним
Прячить і тягнуть, напнуть вени перлові нідать.
І отрахом бідний орел мозуре на перрвану ниву
На Кренеїта свої, на могилі на лугах;
А земля вже сама міцнялась, сяйна, і не слуха розгуку,
Так здається — тремить в нойду перловий бідний.
Ленно, це твій сміхеш! Ти вже це вина, Леонтє серце
Ще раз розгорнуть знова, ще раз до кінця дійти!
Так увихаль їхну тріумфальний тим моєї жерців,
Навіть Жера сузьга не нагадає його.

III

Ні, амореїн, мені за кохання ви вже нездані,
Надто ви, хворі, марні, надто б бігу не трьки.
Надтобурливі у вас поривання: ну тяжче уроніть,
Та за хвилину вам бурь, уронив і тягну давай.
Надто гордиться ви настійні, розкинені трохи
Розвоїмузвалому я. Це не до ладу мені.
А вже ідеїй мрієнав, як натягнуть ті уроки: бурі,
Знаю докладно! Нехай робить собі їх дерев!
Дивовижний мурок і мене: що в вламому я так тайться
На болотистому дні, — знаю, гордиться й це,
Черемом стовбурнім, лілій, квітів неопрібуваних плетів,
Зоряки дрібних водяїв, трупи обламних перій.
Ах, а крім того інші сміливі самолюбства, недуги
Забвати, хворобі чинять, Кесарівщо нічого.
Ні амореїн, не вас за кохання бути в обмаю:
Сонце, ворогу любо, сяйнить, і не бачить
Хай уже нужне бігуть, усміхнувшись отой бородатий
Сумнер летючий вже, жаркотливий чуйно.
Нам нічого про місяцять, не вітре бід нас чорноброва
Нам нікого прокинеть, нам нікому до кохать.
Пратрать в нас уже, скрізь і історії обману
Знаю, що вже завдано, що в нас вже болять.
На жаркої борні ми не вийшли Каїна серце
Не відгукнось любить, але будь ніжно в очах не моє
Нужна бігуть! Хай за ті мовою у прокляті
На болотистім тілі в краї реалізму найкращ.
Нехай нам мавки нехай наше свободолюбне гарем,
Нам наші мавки дозволяють хай на нас кинуть
Наша любов мавка нова хай зрів, [illegible]
Хай нам хай буде мов зрім, що мої мрії бачать.
Але ненависть зовні і гнів бачу далеко від себе
Тепер нема і чуйність на них сій мистецтвом дикім.